

ἐκ τοῦ ἀφανοῦς. Τὰ ἐγγλήματά των ἀποκαλύπτονται καὶ πατάσσονται. Πρέπει δὲ νὰ ἐμολογήσωμεν ὅτι ἐγγλήμα οἷον ἀπεκαλύφθη καὶ κατηγγέλθη πρὸ τῆς κοινῆς γνώμης ὅτι διαπράττουσιν, οἱ πατέρες καὶ οἱ ἐκμισθωταὶ τῶν παιδίων αὐτῶν, τὰ ὅποια ἐν ᾧ ἐργάζονται λιμοκτονοῦσι καὶ ἐν ᾧ εἶνε ἐλεῦθερα πωλοῦνται ὡς σκλάβοι, — ὑπερακοντίζει κατὰ τὴν σκληρότητα ὅλα ἐμοῦ τὰ ἐγγλήματα τοῦ τελευταίου δεκαπενθημέρου, ἐξ ὧν ἐπλημμύρησαν αἱ ἀληθῶς αἱματόβρεκτοι στήλαι τῶν ἐφημερίδων.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΤΟ ΨΑΛΙΔΙ

Διονυσίῳ Ἡλιακοπούλῳ

— Πάψε τοῦτο τὸ παιγνίδι
 Ὅπου τόσο μὲ τρομάζει
 Μὴ κινῆς πλεῖα τὸ ψαλίδι,
 Κύττα πῶς μ' ἀνατριχιάζει!
 Ἄν ἀλήθεια μὲ πονῆς,
 Τὸ ψαλίδι μὴ κινῆς.

Τὸ θωρὸ νὰ λαμπυρίζῃ
 Καὶ γοργὰ νὰ κλῆ, ν' ἀνοίγῃ,
 Ἡ καρδιά μου λαχταρίζει
 Κ' ἡ ψυχὴ ζητάει νὰ φύγῃ.
 Ἄν τὸν ἄντρα σου πονῆς
 Τὸ ψαλίδι μὴ κινῆς. —

Οὔτε κλάψα, οὔτε φοβέρα
 Τὴν καρδιά της πεῖα περνάει,
 Το ψαλίδι νύκτα μέρα
 Εἰς τὸ χέρι της βαστάει,
 Πάντα πάντα διωπνῇ
 Δυνατὰ τ' ἀνοίγοκλεῖ.

— Πάψε τοῦτο τὸ παιγνίδι
 Ποῦ τρομάζω, ποῦ μὲ φθείρει! —
 Καὶ τῆς ῥίχνει τὸ ψαλίδι
 Μιὰν αὐγὴ ἀφ' τοῦ παραθύρου
 Ἄλλ' ἐκείνη δὲ μιλεῖ
 Καὶ δυὸ δάκτυλα κινεῖ

Τὸ σχοινὶ τ' ἀλόγου πέρνει,
 Σὰν τρελὸς τὴν κυνηγáει,
 Τὴν ἀρπάζει, τῆνε δέρνει,
 Ἄλλὰ πάντα αὐτὴ γελάει
 Καὶ θωρῶντας διωπνῇ
 Τὰ δυὸ δάκτυλα κινεῖ

— Ὡς τὸ πηγάδι θὰ σὲ ῥίξω
 Ἄν δὲ θεὸς νὰ μ' ἀπαντήσῃς,
 Ἐκεῖ μέσα θὰ σὲ πνίξω
 Ἄν τὰ δάκτυλα κινήσῃς, —
 Ἄλλ' ἐκείνη διωπνῇ
 Τὰ δυὸ δάκτυλα κινεῖ.

Ἀφ' τῆ μέσῃ τὴν ἀρπάζει
 Καὶ καλὰ γερά τὴ δένει,
 Ὡς τὸ πηγάδι τῆνε βάζει
 Καὶ σφικτὰ τῆνε βασταίνει,
 Ἄλλ' ἐκείνη διωπνῇ
 Τὰ δυὸ δάκτυλα κινεῖ.

Μὲ θυμὸ τὴν κατεβάζει
 Ἐκεῖ μέσα λίγο λίγο
 — Ἄν τὸ κάμῃς πλεῖα — φωνάζει,
 Ὡς τὸ νερὸ μεμιάς σὲ πνίγω,
 Ἄλλ' ἐκείνη διωπνῇ
 Τὰ δυὸ δάκτυλα κινεῖ

Ὡς τὸ νερὸ γοργὰ τὴ ῥίχνει
 Ποῦ ὡς τὴ μέσῃ τὴ σκεπάζει,
 Μὰ ἔς τὴν ὄψι της δὲ δείχνει
 Πῶς ὁ χάρος τὴν τρομάζει,
 Καὶ γελῶντας διωπνῇ
 Τὰ δυὸ δάκτυλα κινεῖ.

Μὲ γυρμένο τὸ κεφάλι
 Ἡ ψυχὴ του μέσα βράζει,
 Ἀφ' τὸν κόπο, ἀπὸ τὴ ζάλη
 Ὡς ὅταν σκύλος λαχανιάζει,
 Ἄλλ' ἐκείνη δὲ μιλεῖ
 Καὶ τὰ δάκτυλα κινεῖ.

Δακρυσμένος τὴ σηκώνει
 — Θὰ τὸ κάμῃς πλεῖα; — ῥωτάει,
 Ὅσο ἐκείνος περὶ θυμόναι
 Τόσο αὐτὴ χαμογελάει
 Καὶ κυττάζει διωπνῇ
 Καὶ δυὸ δάκτυλα κινεῖ.

Τὸ σχοινὶ μεμιάς ἀφίνει
 Καὶ τὸ σῶμα της βροντάει,
 Τὸ νερὸ τὴν καταπίνει,
 Ὅς νιὸς σκύφτει καὶ κυττάει
 Μόνο ἀπόξω ἀφ' τὰ νερά
 Τὰ δυὸ δάκτυλα ἀνοικτά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ